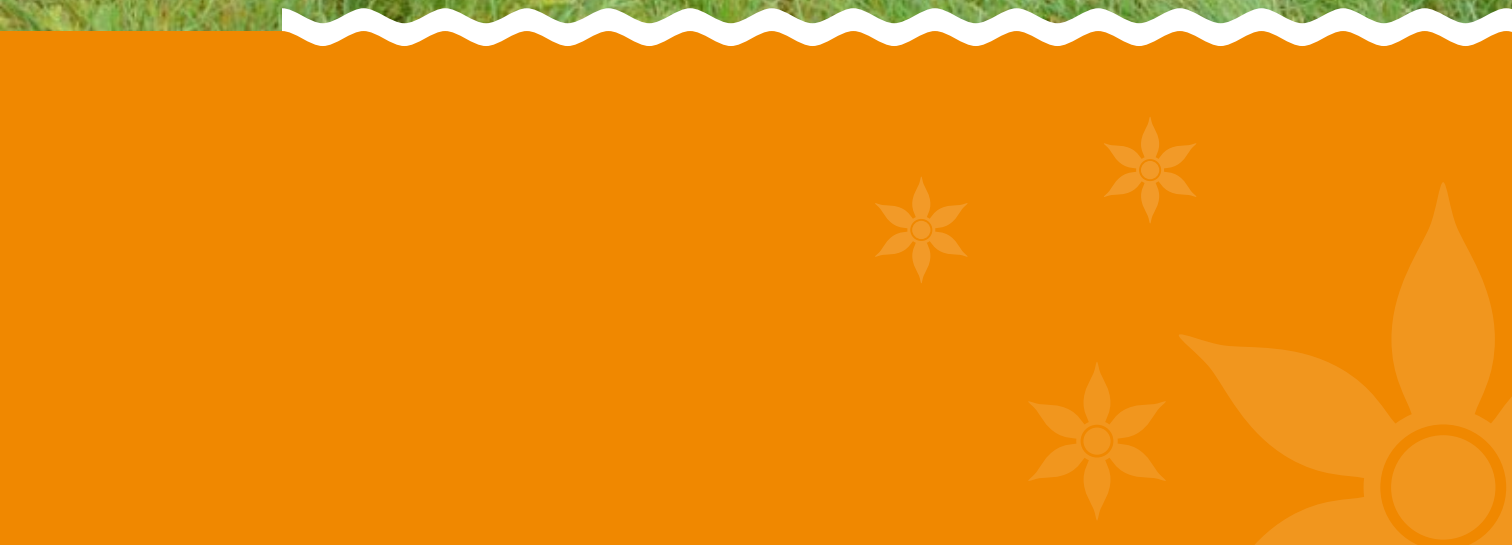

Halsnæs
Kommune

Hverdagsfortællinger fra
Hjemmeplejen

December 2007

Tryk: Kailow Graphic

Grafik: en:60, www.en60.dk

Foto: Allan Hansen, Fotolinien

Oplag: 500 eks

Hverdagfortællinger

Følgende små fortællinger er oplevet af medarbejderne i hjemmeplejen. Fortællingerne udgør et lille udsnit af de mange forskellige hændelser og episoder, som præger medarbejdernes hverdag. En hverdag der ofte kan være barsk, men også dejligt livsbekræftende og i alle tilfælde aldrig kedelig.

Som følge af kommunesammenlægningen er hjemmeplejen blevet organiseret i nye teams. Disse teams har bidraget med historier fra deres arbejde, som kan illustrere Halsnæs kommunes værdier – altså redelighed, mulighed og helhed. Hvilke værdier der ligger gemt i hvilke historier overlades det til læseren at gætte på. Dog findes en "facitliste" bagerst i bogen.

Rigtig god fornøjelse

Lotte Hammer Jakobsen

Lotte Hammer Jakobsen

Ditlev

Ditlev er en russisk flygtning på 30 år, som kommer til Frederiksværk fra en flygtningelejr. Han lider af en kronisk, fremadskridende sygdom som svækker hans krop og sjæl og gør det svært for ham at være sammen med andre mennesker. Symptomerne er sammenlignelige med sclerose – men forværringen sker hurtigt, og det går hastigere ned ad bakke hvis patienten ikke regelmæssigt får sin medicin og sin træning. Ditlev taler kun russisk.

Ditlev har mange problemer i sine nye omgivelser. Han har ingen venner, ingen hjælpsomme naboer, ingen familie. Han kan ikke selv bestille tid hos lægen, tandlægen og fysioterapeuten, og han kan ikke gøre sig forståeligt overfor sagsbehandleren eller overfor teamet. Men ingen går ind i sagen, da alle mener at det er udenfor deres område.

Birgitte er teamkoordinator, og hun mener ikke at det kan passe at Ditlev skal leve sådan. Der er mange to-sprogede medarbejdere i hjemmeplejen, og Birgitte får fat på én af hjælperne som kan tale russisk – Olga – og beder hende komme forbi hendes kontor senere på dagen. "Vi er nødt til at gøre noget, Olga", siger hun. "Med den diagnose kan vi ikke tillade os at lade ham passe sig selv." "Ja", siger Olga. "Det er utroligt, at der ikke er nogen, der har gjort noget for længst." "Det kan vi hurtigt blive enige om", siger Birgitte, "men det får Ditlev det ikke bedre af. Sygeplejersken og den hjælper, der lige nu kommer hos Ditlev har foreslået at, du får nogle ekstra timer som ledsager for ham, hvad siger du til det? Så kan han få gang i sin behandling, ja så kan han få et ordentligt liv!" "Det vil jeg gerne," sagde Olga. Birgitte kontakter visitationen, får fat på sagsbehandleren og aftaler et møde.

Næste morgen ringer Olga på hos Ditlev. Han åbner døren uden at sige noget, og vender omkring og går ind i stuen igen. "Goddag, Ditlev", siger Olga på russisk. Det giver et sæt i ham, og han vender sig om. "Endelig kom der nogen", siger han. ■

Hjem for at dø

Hjemmesygeplejerske Isabel får lørdag formiddag en opringning fra sygehuset. De forespørger om hjemmeplejen har mulighed for at tage en meget syg borger hjem akut. I weekenden er der altid minimal bemanning og ikke plads til yderligere plejekrævende besøg, og derfor er Isabel er på nippet til at afvise. Noget i måden der bliver spurgt på gør, at hun alligevel spørger ind til begrundelsen. Det viser sig at borgeren er døende og at han brændende ønsker at komme hjem i vante omgivelser og sige farvel blandt familie og venner. Isabel svarer at hun vil forsøge at skabe muligheden og lover at svare hospitalet indenfor en time.

Hun ringer til hjælpemiddelcentralen og ønsker at få bragt en hospitalsseng ud, sådan at hjemmeplejen kan modtage borgeren. Det er ikke muligt. Nedslået lægger hun røret på. Uden hospitalsseng, kan borgeren ikke passes forsvarligt. Isabel tager telefonen igen, for at ringe til hospitalet. Pludselig kommer hun til at tænke på beredskabet i Hundested; måske kan de, hjælpe selv om det er uden for nummer? Ivrigt finder hun telefonbogen og bladrer efter telefonnumret..

Det lykkes, fantastisk; glad ringer hun til hjælpergruppen i borgerens område: "Hej Johanne, hvordan ser det ud for jer?" "Jo, vi er lige med" svarer Johanne. "Nu, skal du høre, siger Isabel. De har ringet fra Frederikssund, hvor Karsten er indlagt. Han er døende og ønsker meget at dø hjemme. Kan I få det til at hænge sammen hvis han kommer hjem om et par timer?"

"Åhh, hvor synd, men hvor dejligt han selv kan tage stilling", svarer Johanne. "Jeg ringer til Sus og Anette og beder dem om at hjælpe mig med "mine" borgere, så jeg kan tage derhen". "Hvornår kommer han og hvad med en seng"? spørger hun. Isabel fortæller om hjælpen fra Beredskabet i Hundested. "Hvor er det pænt af dem" siger Johanne. "Ringer du til mig når du har aftalt tid med hospital og beredskab? Så vil jeg skynde mig at gå videre..." "Det er en aftale, svarer Isabel og ringer straks til hospitalet.

Karsten dør 6 timer efter, i sit eget hjem omgivet af familien, nøjagtigt som han ønskede. ■

Genoptræning fra blodprop

En aften går det galt. Torstens hoved falder ned til den ene side, og hans blik bliver uklart. Torsten og Ida har boet sammen i over 50 år – helt tilbage fra 50'erne, hvor de mødte hinanden gennem arbejdet. De bor stadig i lejligheden over bageriet. Hjemmeplejen hjælper dem med rengøring, men ellers klarer de sig selv.

Torsten har fået en blodprop i hjernen og bliver hasteindlagt på Glostrup Hospital. Blodproppen tager hårdt på Torsten; han kan ikke længere holde balancen, han har svært ved at tale, han mister gnisten og bliver anset for at være døende.

Ida kan ikke selv magte at passe Torsten, hvilket medfører at han får plads på et plejehjem. Fra første dag savner hun sin mand og bliver stadig mere modløs af at besøge ham i den nye bolig. Ved den sædvanlige rengøring en måned efter, finder Jeanette Ida sammensunken i en stol. De taler om situationen: "Jeg kan ikke holde det ud, at han ikke er her" sagde Ida. "Vores hjem, som altid har været dejligt og rart, føles koldt og ligeegyldigt nu," tilføjer hun og græder. Jette forstår alvoren i ordene og lover at hun vil gøre hvad der er muligt i forsøg på at få Torsten hjem igen.

Teamet har før diskuteret Idas modløshed og Jeanette bringer det op igen til frokostmødet. Alle er enige om at det er et forsøg værd at Torben kommer hjem, men det kræver en del ressourcer. Hjælperne og sygeplejerskerne lægger planer for pleje og omsorg med daglige taleøvelser under den personlige pleje, hjælpemiddelafdelingen skaffer de nødvendige hjælpemidler, fysioterapeuterne og ergoterapeuterne laver genoptræningsprogrammer. Det er en lang og sej kamp der skal kæmpes, før Torsten er "rask nok" til at komme hjem til Ida, men det lykkes. ■

Småkager fra hjemmeplejen

Dagen er startet som en helt almindelig dag. Bente er lige mødt ind på sin aften-vagt i Hundested. Hun taler lidt med dagvagten Lotte, der fortæller at flere af borgerne har talt om en mand der deler kager ud til de ældre. "Har du hørt noget om det?", spørger Lotte. "Nææ", svarer Bente, "det har jeg ikke... men det lyder lidt underligt."

Et par timer senere ringer Laila – sygeplejersken fra Frederiksværk – til Bente. "Hej Bente", siger hun. "Har I en mand på vagt, som går rundt og deler kager ud?" "Nej", svarer Bente. "Jeg har fået usædvanlig mange opkald fra de ældre i Hundested. De fortæller alle, at der går en mand rundt og ringer på", fortæller Laila. "Og de pårørende har også ringet for at høre om vi deler småkager ud". De bliver hurtigt enige om at der må være tale om en tricktyv og sætter gang i netværket. Bente kontakter kollegærne i marken og Laila ringer til de ældre og de pårørende; hun får sat en telefonkæde i gang, sådan at størstedelen af hjemmeplejens borgere bliver advaret mod at åbne deres dør for andre end de hjælpere og sygeplejersker de kender i forvejen. Da natten falder på, kan Bente, Laila og resten af aften teamet konstatere at operationen er lykkedes: ingen borgere blev bestjålet og ingen fik dårlige oplevelser. ■

Irmas sang

Irma bor alene og er lettere dement. Mette er social- og sundhedshjælper, og har haft Irma på sin rute i fire måneder. Hver gang, Mette kommer på besøg hos Irma, taler hun kun om hvor lidt hun selv formår, hvor trist hendes liv er og hvor meget hun keder sig. Mette lytter til Irmas beklagelser, men det er altid det samme Irma beklager sig over, og lige meget hvad Mette prøver for at muntre Irma op, er der ikke noget der gør indtryk på hende.

En dag får Mette en lys idé. Da hun er færdig med at gøre rent, sætter hun sig i stolen overfor Irma. "Du fortæller så tit at det er kedeligt at være her hjemme". "Ja, det er der ikke noget ved længere", siger Irma. "Det er altid det samme og det samme, og børnene har jo så travlt med al muligt".

"Ved du hvad, Irma", siger Mette, "du skulle tage og prøve at komme op på

daghjemmet. Der kan du lave mad sammen med andre, du kan male, brodere, eller spille kort. Engang imellem bliver der vist film og læst noveller op. Ja, de synger endda i kor deroppe! Du er jo god til at synge, Irma.”

Mette bliver ved...hun kan se på Irmas øjne, at hun er blevet interesseret. Og da Mette går ud af døren, sidder Irma i stolen og synger på livet løs.

Næste gang Mette besøger Irma, kan hun stadig huske alle de muligheder som Mette har fortalt om på dagcentret – og hun vil gerne derop. Irmas humør er forandret til det bedre og hun glæder sig til alle de nye ting der snart skal ske i hendes liv. ■

Den lukkede dør

Jane arbejder som social- og sundhedshjælper. Hun er sendt ud til Fru Hansen der klager over hun har det dårligt. Da hun ringer på bliver døren ikke åbnet. Hun ringer flere gange på huset og går derefter en runde for at se om hun kan se fru Hansen gennem vinduerne: Det kan hun ikke. Hun kan heller ikke se noget gennem brevsprækken. Jane ringer til fru Hansens telefon. Efter noget venten, bliver telefonen taget. "Hej, jeg vil ind og kikke til dig, hvordan har du det"? spørger Jane. Fru Hansen fortæller at hun stadig har det dårligt og siger at hun vil komme for at lukke Jane ind. Gennem døren kan hun høre Fru Hansens slæbende, langsomme skridt. Pludselig kan Jane høre den tunge, dumpe lyd af fru Hansen der falder om på gulvet.

"Fru Hansen..." Jane kikker og kalder gennem brevsprækken. "Ja", kommer det svagt fra fru Hansen. "Jeg ringer lige til sygeplejersken" siger Jane. Hun tager sin mobil op af tasken igen og ringer. Jane forklarer kort situationen. "Kan hun klare at gå hen til døren selv"? spørger sygeplejersken, Bente, "ellers skal vi have en låsesmed og politiet derhen for at komme ind".

"Jeg ved det ikke rigtigt" svarer Jane, "hun var jo på vej, da hun faldt". "Det bedste er, hvis hun selv kan åbne døren", svarer Bente. "Det tager lang tid at få fat på de andre. Prøv at bede fru Hansen om at kravle hen til døren, og så langsomt rejse sig op, når hun har døren at støtte sig til", siger Bente. Jane kalder igen på fru Hansen gennem brevsprækken. "Nu har jeg sygeplejersken i telefonen, du skal prøve at åbne døren for mig, så jeg kan komme ind. Kan du det"? spørger Jane.

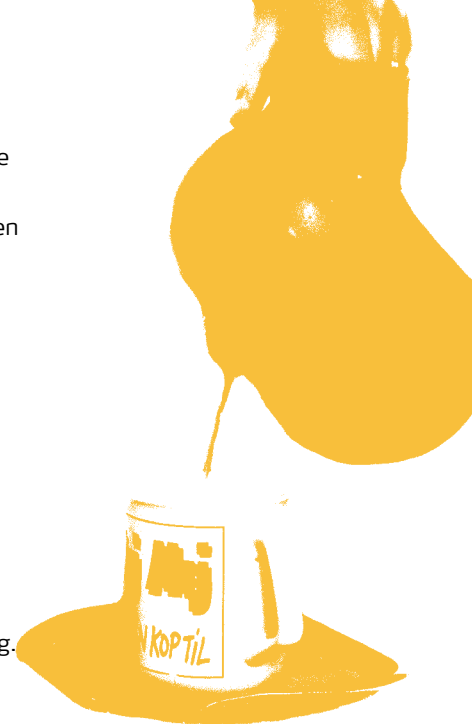
Ved fælles hjælp lykkes det at få fru Hansen til at åbne døren. Jane hjælper hende ind i seng. Bente ringer efter vagtlægen og Jane ringer til fru Hansens datter, der kommer og er hos sin moder indtil vagtlægen når frem. Det viser sig at fru Hansen har haft flere blodpropper i benet, og hun kommer siden til behandling og genoptræning. ■

Ferie på Løvdalen

Søren er ungkarl, 80 år og lettere retarderet. Han har ingen familie og bor derfor hos en plejefamilie, senere på Skjoldborg og da Skjoldborg lukker, flytter han ind i egen bolig. Jeg lærer Søren at kende, fordi han har brug for hjælp til at gøre huset rent. Det går hurtigt op for mig og teamet, at huset ikke er det eneste der er beskidt: Søren trænger også kraftigt til personlig pleje, men han er meget blufærdig.

Vi starter i det små med at hjælpe Søren med barberingen. Efter nogle måneder kommer skjorten så også af. Det er et fremskridt. Efterhånden bliver Søren så tryk ved os, at vi får ham overtalt til at få vasket håret og til at tage undertrøjen af, så vi kan vaske ham under armene. Ugen efter træder jeg ind ad døren hos Søren. "I dag skal du have et bad, Søren", siger jeg. "Hvad siger du til det?" "Det er godt", siger Søren, "jeg har taget badebukser på."

På et tidspunkt bliver Søren meget dårlig og kan ikke mere passes i eget hjem, han har behov for en plejebolig. Gode råd er dyre, men med et godt samarbejde med personalet fra plejecentret Løvdalen aftaler vi med Søren, at han kan komme "på ferie" på plejecentret. Søren kan ikke overskue at flytte - men han synes, at det er en god idé at komme på en afslappende ferie. I de næste par måneder bor Søren på Løvdalen, og kommer hjem to gange om ugen for at hente de ting i sin lejlighed, som han ønsker at tage med sig. "Hvad synes du så om at være på ferie her på plejecentret", spørger jeg Søren en morgen. "Nu har jeg endelig fået hentet alle mine ting", siger Søren, "så nu vil det være alt for besværligt at tage tilbage igen." ■

Stambordet

Naboerne klager over at der lugter fra Klaus' lejlighed. Klaus er 75 år, bor i egen lejlighed – og drikker temmelig meget. Lejligheden bærer præg af Klaus forbrug af øl og spiritus. Der er aldrig rigtig blevet pakket ud efter at han er flyttet ind, der er rodet og beskidt, og den er ikke blevet pænere af, at Klaus engang har glemt en gryde på komfuret, så der er kommet sod på lofter, vægge, møbler – ja faktisk overalt. Det er Anne der kommer mest hos Klaus, og hun foreslår ham at komme på et aflastningsophold i et par dage, så lejligheden kan blive gjort ordentlig ren. Det er han også helt indforstået med, "for der er jo blevet noget svinsk her i lejligheden", som han udtrykker det.

Men da teamet ringer på et par dage efter for at hjælpe Klaus med at pakke og komme af sted på aflastning er der ingen hjemme. Det gentager sig et par gange, og hver gang er teamet nødt til at melde afbud til rengøringsfirmaet som skal have ordnet lejligheden. Det kan ikke blive ved.

Da teamet nok en gang har aftalt rengøring med Klaus og nok en gang møder frem til en aflåst hoveddør får Anne en idé. Hun går ned om hjørnet til Klaus stamværtshus hvor hun finder ham på hans faste plads. Efter meget snak og meget opbakning fra de andre stamgæster får hun endelig Klaus med hjem til lejligheden for at pakke og videre på aflastningsopholdet, så lejligheden endelig kan blive gjort rent.

Næste morgen ringer de fra aflastningen: Klaus er forsvundet! "Ja, det kan ligne ham ", griner Anne i telefonen, "men jeg tror nu godt jeg ved hvor han er." Ganske rigtigt: Anne finder ham på hans faste plads. "Husk nu at tage op til aflastningen her til aften", siger hun. "Ja de savner mig nok", siger Klaus. "Jeg er jo en populær herre."

Lejligheden bliver gjort ordentlig ren og det er det hele værd da Klaus træder ind ad døren til sin lejlighed igen. "Hvor er her blevet flot!", udbryder han. "Tak skal I have!"

Efter dét er der ingen problemer med at komme ind: Teamet ved, at de skal møde tidligt om morgenen hos Klaus før han går på værtshus, og Klaus ved, at hans lejlighed bliver gjort rent, så den er rar at komme hjem til. ■

Tværfaglighed

"Godmorgen" siger Jytte højt, idet hun låser sig ind hos Anne. Det er stadig mørkt og hun tænder lyset, for at finde ind til soveværelset. "Hej" siger hun igen, lidt lavere, da hun står i rummet. Anne vender sig i sengen. "Uhm, godmorgen" svarer hun. "Er du ikke lidt tidligt på den?" spørger Anne søvnigt. Jytte smiler og tænder lidt lys. "Nej, desværre, "du skal i dialyse i dag, havde du glemt det?" "Åhå ja, det er rigtigt, jeg vil så gerne glemme det" svarer Anne. "Godt at det kun er to gange om ugen; det tager så lang tid, og der er så meget spildtid når jeg skal vente på bilen. - Og dét med at få benene ud af sengen.." smiler hun. Jytte griner: "Nå ja, hvad skal jeg så sige?" "Du er vant til det" siger Anne: "Ingen medlidenhed med dig". De griner lidt. Anne bliver klar og sætter sig til at vente på bilen.

En uge senere kommer Jytte igen til Anne. Hun har haft ferie. Anne er temmelig trist. "Hvad er der galt?" spørger Jytte. "Jeg skal have dialyse hver 2. dag nu, det er næsten ikke til at holde ud" Anne er tæt på at græde. Jytte sætter sig ved hende og tager hende i hånden. "Vil du fortælle mig hvad de har sagt på hospitalet?" spørger Jytte. Anne nikker og sunder sig lidt, før hun fortæller de dårlige nyheder. Jytte lytter koncentreret, hun prøver forsigtigt at opmuntre Anne, uden at gå over hendes grænse.

Jytte bringer det op til frokostmødet samme dag. De bliver enige om at teamkoordinatoren skal prøve at kontakte hospitalet, og at de skal forsøge at finde en bedre ordning. På hospitalet kan de godt forstå problemstillingen og de foreslår derfor, at hjemmeplejens personale bliver uddannet til at fortage dialysebehandlingen hjemme hos Anne. På den måde slipper hun for den lange ventetid på bilen og hun har det lidt bedre medens behandlingen står på. Personalet tager udfordringen op og Annes livskvalitet forbedres væsentligt. ■

Et glas vand

Ejner vil hverken vaskes eller tage piller. Ejner er en gammel dement mand, der gennem lang tid bliver sværere og sværere at passe. Han bliver tiltagende mere aggressiv og det er efter hånden svært for hjælperne at komme til at hjælpe. Efter mange forgæves forsøg på at få det til at fungere, beder Maria om ekstra tid hos Ejner i forsøg på at tackle tingene på en ny måde. Efter at have observeret ham gennem nogle dage, får Maria den tanke at Ejner muligvis har for mange smerter til at foretage sig noget, uden at han kan formulere det. Hendes tanke er, at han bliver aggressiv på grund af smerter, men da han ikke vil have medicin, er det lidt svært at tackle. Hvad kan løse problemet? Hun kommer til at tænke på Treo, der opløses i vand. Måske vil det lykkes at få Ejner til at drikke det?

Det lykkedes, og Ejner bliver som en helt ny person. Glad, venlig og taknemmelig. Nu vil han også gerne tage det andet medicin, så hans liv bliver forvandlet fra et liv i smerter til et liv med gode oplevelser. ■

Bytte-nytte

Når jeg kører rundt blandt mine borgere, er der så mange ting, de ikke bruger længere eller har for meget af, garn, kopper, tallerkener etc. Og så får jeg tingene i min lille kurv, så jeg kan give det til en anden borger, som måske mangler garn eller har brug for en ny kop. Ja sådan sker der en byttehandel mellem borgerne, de ved ikke hvem giveren og ej heller hvem modtageren er, men mange bliver rigtig glade for at kunne hjælpe hinanden. ■

Flyverteam

Gennem en længere periode, har sundhedssektoren og dermed også hjemmeplejen manglet ansatte til at udføre det daglige arbejde. Det betyder at der dagligt bliver bestilt mange vikarer fra eksterne vikarbureauer i kommunerne. Dette er både dyrt og frustrerende for de fastansatte, idet de vikarer der kommer fra vikarbureauer mangler viden i forhold til "normale procedurer", arbejdskultur og borgerne.

Tanken om at skabe et flyverteam opstår. Dette skal være et team af medarbejdere der er fastansat i hjemmeplejen, men som afløser i de forskellige teams hvor behovet er størst. Teamet starter op i 2005 med to medarbejdere i længere vikariater, men det bliver hurtigt tydeligt at behovet er større. Derfor får medarbejderne i januar 2007 muligheden for at vælge hvor de helst ville være, når de to tidligere kommuner: Hundested og Frederiksværk bliver til en.

Flyverteamet bliver større og fordelene er tydelige: borgerne får en kendt vikar, der har styr på procedurer og forretningsgange. Medarbejderne i de faste teams får hjælp af kollegaer der kender området og arbejdskulturen og kommunen kan spare lidt penge når der ikke skal betales for vikarbureauets service oven i vikarernes løn. ■

En chance mere

"Men jeg er ked af det Jasmin, vi kan ikke lade dig bestå denne praktikperiode" fortæller praktikvejleder Bettina.

Jasmin er flyttet til Danmark. Hun er ikke født her og har meget vanskeligt ved at lære sproget. Trods det, ønsker hun at tage uddannelse her og vælger social- og sundhedsuddannelsen, blandt andet på grund af den er kort. Jasmin starter som elev og kommer til kommunen i praktik.

Den første praktik går ikke godt: Jasmin har både problemer med det danske sprog og ved at begribe vores uddannelses værdier.

Bettina fortsætter: "Du har arbejdet flittigt for at blive bedre til arbejdet, det er godt. Som vi talte om til midtvejsevalueringen, så er det nødvendigt, at du bliver bedre til det danske sprog, og at du kan forstå, hvorfor du skal lære de ting, der er i uddannelsen".

Jasmin ser meget ulykkelig ud.

"Men vi vil gerne tilbyde dig at gå din praktikperiode om, i et andet team" siger Bettina. "Har du lyst til det?"

"Jeg vil gerne have en uddannelse, så jeg kan tjene mine egne penge" svarer Jasmin. "Jeg kan godt lide arbejdet med de ældre mennesker" fortsætter hun. Jasmin tøver lidt: "jeg vil gerne prøve igen" siger hun langsomt.

Jasmin starter i det nye team. Hun arbejder fortsat hårdt for at blive bedre og godt støttet af uddannelseskonsulenten, den daglige vejleder og teamet, lykkes det for hende at bestå sin eksamen og blive social- og sundhedshjælper. Hun bliver herefter fastansat i teamet. ■

Regnvejrs

Bente er rigtig ked af at være ansat i rengøringsteamet. Hun er startet i det team fordi der er weekend fri og det passer med hendes privatliv. Det er ikke muligt for hende at få privatliv og arbejdsliv til at hænge sammen, hvis hun skal tage vagter på lige fod med de andre i et almindeligt hjemmeplejeteam.

Hun tænker ved sig selv, at det nok skal gå, fordi dét er hendes mulighed, men hun bliver mere og mere ked af det hver dag.

En morgen er Bente på vej med sit barn til børnehaven, det øser ned og en bil stopper på siden af hende. "Vil I ikke med?". Bente kikker undrende ind i bilen. Det er teamkoordinatoren Inge fra flyvteamet. "Hej, jo men vi er lidt våde" svarer Bente. "Pyt, den tørrer igen" svarer Inge, "hop ind". Bente og datteren går ind i bilen.

Bente kender kun Inge perifert, så de småsnakker lidt om vejret. Så spørger Inge: "Hvordan har du det, du ser lidt træt ud?" Bente starter med at sige hun har sovet dårligt, men pludselig hører hun sig selv sige: "Egentligt har jeg det ikke så godt, jeg har svært ved at finde mig tilpas med udelukkende at gøre rent, fordi jeg også er uddannet til at hjælpe borgerne personligt. Jeg savner den personlige pleje." Bente stopper. "Hvorfor vælger du så ikke et af de andre faste teams?" spørger Inge. Bente fortæller sin historie.

Inge foreslår at Bente starter i flyvteamet uden weekend vagter. Dette bliver sat i værk i løbet af ganske kort tid og herefter går Bente glad på arbejde. ■

Gå din vej!

Fru Jacobsen er uddannet sygeplejerske. Hun har tidligere fungeret som afdelingsleder på et hospital og denne tidligere titel afspejler sig i hendes væremåde overfor medmennesker: Hun føler sig lidt bedre end de fleste. I hendes verden har hun stadig helt styr på det sygeplejemæssige, og mener at hun sagtens kan klare sig selv. Det stemmer dog ikke overens med virkeligheden: fru Jacobsen har haft et stort alkohol forbrug, misbrug af piller og nu er hun tilmed blevet tiltagende dement og meget aggressiv overfor al personale. Demenskonsulenterne har derfor givet gode råd til hvordan medarbejderne kan hjælpe, fru Jacobsen bliver vred og slår når hun skal op af sengen for at blive vasket og få rent tøj på; så nu prøver personalet en ny taktik...

Heidi står udenfor døren og ringer til fru Jacobsen på sin mobil for at få hende op ad sengen. Der går noget tid, så bliver telefonen taget. "Ja" siger fru Jacobsen i den anden ende. "Det er Heidi, godmorgen" siger Heidi og låser sig ind i huset. Hun går hurtigt ind i soveværelset, for at forhindre fru Jacobsen i at gå i seng igen. "Godmorgen" gentager hun, idet hun træder ind af døren. Hun går direkte hen til sengen, fjerner det våde sengetøj og den gamle våde ble. "Jeg reder lige sengen" siger hun vendt mod fru Jacobsen. "Så skal du få kaffe". "Hvor er mine piller"? spørger fru Jacobsen, medens hun kikker på den tomme doseringsæske på bordet. "Du får dem om to minutter" svarer Heidi og lægger sengetæppe på.

Heidi kommer ind i værelset med varm kaffe, mad og piller på en bakke. Fru Jacobsen spiser og Heidi vasker op fra dagen før. Hun går ind i værelset igen. "Det rene tøj ligger på sengen, nu skal jeg hjælpe dig med at blive vasket," siger Heidi og rækker armen frem mod fru Jacobsen. "Gå... gå ud af mit hus" svarer fru Jacobsen. "Hvad vil du her, jeg kan klare mig selv!" Heidi står lidt fra fru Jacobsen. "Prøv at se, hvor våd du er på dit tøj, jeg vil gerne hjælpe dig med at få det af" prøver Heidi igen. "Du skal ikke røre mig" råber fru Jacobsen. Heidi prøver stille at lokke hende igen, efter at have skiftet emne, men med samme resultat. "Tak for i dag" siger Heidi, "så går jeg". Fruen knytter truende hånden, og ryster den: "Gå din vej!". Heidi går.

Til frokostmødet taler Heidi med kollegaerne om fru Jacobsen. Alle er enige om at hun har sværere og sværere ved at klare sig hjemme og at hun er tiltagende aggressiv. På middagsbesøget er det ikke bedre og derfor taler teamkoordinatoren og sygeplejersken med familien. Alle er enige om at fru Jacobsen må flytte på plejehjem, for at kunne give hende bedre og mere trykke rammer. Ved fælles hjælp også fra læge og sygehus, lykkes det at få fru Jacobsen på plejehjem ■

Det farlige bad

Det er helt umuligt, at få lov til at give Mads et bad. Mads er en ældre borger besværet med mange ting: et amputeret ben, bypass operation og herudover en lungesygdom der er udviklet på grund af arbejde med asbest. I forsøg på at lindre lungesygdommen har Mads en spray som han flittigt bruger. Hjemmeplejen har gennem længere tid hjulpet med personlig pleje, men i bad vil han altså ikke.

Trods han erkender, at det nok kan være dejligt, føler han sig overbevidst om, at han vil dø i badet.

Sofie undrer sig lidt over hans stålfasthed og tager problematikken op på frokostmødet. Efter en snak i teamet, er der en assistent der foreslår at døren til badeværelset kan stå åben under badet. På den måde kan Mads måske bedre få luft. De taler også om tidsproblematikken; Mads giver tit udtryk for at de "går før de kommer indenfor" og Sofie overvejer derfor om den begrænsede tid har indflydelse på, at Mads ikke ville i bad.

Teamkoordinatoren kontakter derfor visitationen og får lidt mere tid. Herefter udarbejder Mads og Sofie en handleplan, hvor de enes om at personalet skal være rolige og give sig god tid. Det bliver også aftalt at Mads slipper for bad, når det faste personale har fri, at hans spray skal være inden for rækkevidde og at døren står åben.

Badet bliver gennemført efter aftalen og der bliver aldrig behov for spraysen. ■

Vi tager da traktoren på arbejde!

Den 22 februar 2007 er det rigtigt dårligt vejr. Et snevejr har lammet det meste af landet og på sjælland er der snestorm og voldsom fygning. Radioavisen advarer mod unødigt bilkørsel og mange steder er det helt umuligt at komme frem; selv på gåben.

Mette er social- og sundhedshjælper og skal på arbejde den morgen. Men da hun vågner opdager hun, at hendes søn er syg. Hun spekulerer lidt over hvad hun skal gøre. Drengen har feber og er træt, så han vil nok sove en del af formiddagen, tænker hun og ringer op til sin teamkoordinator. "Godmorgen Annegrete, det er Mette". "Godmorgen" svarer Annegrete. "Morten er syg", starter Mette. "Men jeg kan godt høre, at der vil være mange, der ikke kan komme frem i dag, på grund af vejret" fortsætter hun. "Jeg har fået min svoger til at passe Morten, han kan alligevel ikke komme på arbejde. Så, hvis det er i orden med dig, så kan jeg køre ud og tage de borgere, der bor længst ude efter kl. 9.00?". "Hvordan vil du dog køre til dem?" spørger Annegrete. "Jeg tror vi bliver nød til at få hjælp af beredskabet". "Ja, men det behøver vi ikke i dag, jeg kan køre i traktoren" smiler Mette. "Hva' siger du" griner Annegrete "Vil du køre i traktor på arbejde?" "Hmm, ja" svarer Mette. "Ja, det har jeg ikke prøvet før – jeg laver en ny rute til dig og ringer til borgerne, så de ved at du kommer senere" svarer Annegrete. Den dag er der mange, som husker med et smil på læben. ■

Aflastning og rødvin

Konen er meget dement og manden næsten blind i et hjem, hvor medarbejderne fra hjemmeplejen kommer. Ægteparret har ingen pårørende, så alt hjælp de får er fra kommunen.

Manden er meget vred over for hjælperne, der kommer i hjemmet; for eksempel vil han ikke have at de bruger mikroovn til at varme maden fra centralkøkkenet, han insisterer på at de skal bruge gryder, pletter og pander. Han er altid sur, vrisen og skælder ud over bagateller, hvilket til sidst medfører, at personalet ikke har den store lyst til at komme i hjemmet. Teamet diskuterer hjemmet og bliver enige om at mandens reaktion kan skyldes det store pres der ligger på ham, med den demente kone. De opfordrer ham til at flytte på plejehjem med konen, da hun

bliver tiltagende dårligere, og til sidst kan han se muligheden. En blandt medarbejderne ringer til en ejendomsmægler, der kan varetage salget af huset og kommunen hjælper med flytningen. Men manden er stadig sur og vrissen trods den megen hjælp.

Den lille familie kommer på plejehjem og en dag kommer en af social- og sundhedshjælperne og besøger dem på plejehjemmet. Hun kan se at de hygger sig og taler med manden: Han fortæller at de hver dag får et glas rødvin til maden og ender med at konstatere, "at de skulle have været flyttet for mange år siden". Det er tydeligt at aflastningen i de daglige gøremål, har hjulpet manden til at falde til ro. ■

7 km.

Duid er flyttet fra udlandet til kommunen og bliver ansat som hjælper i hjemmeplejen. Hun skal naturligvis lige finde sig til rette og have børnene i institution. En morgen får hun et brev fra kommunen, der fortæller, hvor børnene skal i institution. Hun ser forbløffet på det. Det er langt væk kan hun se på kortet og den eneste transportmulighed hun har, er en cykel. Hvad skal hun gøre? Hun tænker på børnene og hun tænker på arbejdet. Begge dele betyder meget for hende. Duid ringer til teamet og taler med teamkoordinator Ingrid. Hun fortæller, at de pladser, hun har fået til børnene, ligger så langt væk, at hun skal cykle 7 km. for at komme på arbejde og at det ikke kan hænge sammen i dagligdagen. "Har du talt med pladsanvisningen?" spørger Ingrid. "Nej, jeg har fået et brev" svarer Duid.

Ingrid forklarer, at det i specielle tilfælde er muligt at få ændret pladserne og at Duid kan prøve. "Men jeg kan godt forstå hvis det er svært, det danske sprog er jo stadig nyt for dig", fortsætter hun. "Jeg vil gerne ringe for dig, hvis du har lyst". Duid bliver glad: "Vil du gøre det for mig? "Det vil jeg være meget glad for", konstaterer Duid. Ingrid får alle data og de aftaler at hun ringer tilbage til Duid, når hun har fået fat på pladsanvisningen.

Et par timer senere ringer Ingrid til Jasmin: "Så er den klaret, siger hun". "Hvad siger du?" Spørger Duid, "har du allerede talt med dem og det er i orden? Hvor skal de være?". Ingrid griner: "Ja, de fik byttet lidt om på de pladser, der var ledige, og de havde heldigvis ikke skrevet til de andre forældre". Ingrid fortæller, hvor institutionerne ligger. "Tusind tak Ingrid", siger Duid, "det er jeg meget glad for". "Det var så lidt", svarer Ingrid. "Vi glæder os til du starter". ■

Damebesøg

Anders er meget glad for damer. Han bor i et ældrebolig område, hvor alle boligerne ligner hinanden. Han går ganske ofte tur og har tit svært ved at finde hjem, da han er dement.

Pernille møder Anders ud for fru Petersens hus, hvor han er ved at gå ind. "Hej Anders" siger Pernille. "Goddag smukke kvinde" svarer Anders: "Kender vi hinanden?". "Det kan du tro vi gør" svarer Pernille og går hen og tager ham under armen: "Nu skal jeg følge dig hjem". "Ja, jeg er nu hjemme, men vil da gerne gå tur med en smuk kvinde" svarer Anders og går smilende med.

Pernille går videre på sin rute. Hun skal til fru Olsen. Her fortæller fru Olsen, at Anders var kommet ind dagen før. Hun havde haft åben dør, fordi hun ventede gæster og pludselig havde Anders stået i hendes stue. Han havde været sød og rar, men lidt svær at slippe af med igen.

Næste dag tager Pernille problemet op med sit team, "Er der nogle som har gode ideer?" De bliver enige om at foreslå Anders datter en løsning med et stort navneskilt på Anders dør. Datteren laver et stort flot skilt med billede af en smuk tegneserie kvinde. Det virker, efter skiltet kommer på døren går Anders ikke længere på uanmeldt damebesøg. ■

Karen og Oluf

Karen og Oluf har begge haft et stort alkoholproblem, men Oluf slap af med afhængigheden, da han blev meget syg. Desværre for ham, betød sygdommen at han ikke længere kunne klare sig hjemme og han fik derfor plads på et plejehjem. Karen boede herefter alene i parrets lejlighed.

Efter et par måneder fortæller Karen, at hun ikke kan betale sine udgifter til lejlighed og lignende når Oluf er på plejehjem; hans indtægt mangler. Derfor har hun besluttet at Oluf skal bo hjemme i lejligheden igen, og at hun selv vil hjælpe ham. Karen regner dog med støtte fra hjemmeplejen, til at klare opgaverne og hjælpe perne sørger derfor for at de får visiteret lidt tid til at tilse Oluf.

Der går kun kort tid, før hjælperne søger hjælp til håndtere situationen i hjemmet: Oluf er meget underernæret og vil ikke spise og drikke. Hjælperne kontakter lægen og de aftaler et møde hvor både familien, lægen og hjælperne er tilstede. På mødet bliver det aftalt, at Karen skal sørge for at Oluf får en meget bedre kost og at han drikker proteindrik. For at støtte Karen og for at motivere Oluf, skal hjælperne komme hyppigere på besøg. Udover at hjælpe med kosten, har Oluf også fået visiteret tid til at hjælperne kan træne med Oluf, så han kan blive stærkere fysisk. Begge dele har medført at Oluf er blevet noget stærkere og har taget lidt på: han er stadig afkræftet, men det går den rigtige vej. ■

For meget mad

Hjemmeplejen besøger et ægtepar: Tove og Karl. Tove er syg og har ikke mange kræfter tilbage. Karl er meget opmærksom på at Tove skal spise godt; og han forlanger at hjælperne skal nøde Tove kraftigt – meget kraftigt. Hjælperne er ikke enige med Karl i hans holdning og de har diskuteret situationen med Karl mange gange uden at han forstår deres holdning: Tove har ikke gavn af at blive presset. Hertil kommer at den mængde mad og proteindrik som Karl ønsker Tove skal indtage, vil være i overkanten selv for en voksen mand.

Karl og Charlotte er i køkkenet da Charlotte forsøger sig igen: "Karl, det er altså vigtigt for Tove, at hun føler hun selv kan bestemme, hvornår hun er mæt. Det er vigtigt for hendes værdighed". "Det er ikke værdigt at dø af sult" svarer Karl: "Jeg giver hende selv desserten". Charlotte siger farvel til parret og begiver sig til frokostmødet. Her tager hun emnet op "måske vil det hjælpe hvis I sygeplejersker taler med ham, han er jo meget autoritetstro?". Aftalen bliver at Majken tager med dagen efter.

"Godmorgen Karl" siger Majken. "Jeg hælder medicin op i dag, medens Charlotte hjælper Tove med maden. Vil du hjælpe mig med at finde medicinen"? Karl går med Majken og Charlotte får ro til at hjælpe Tove. "Hvordan går det Karl"? Spurgte Majken. "Det går som det plejer" svarer Karl. "Tove spiser næsten ingen ting, jeg prøver, men hun vil ikke – og så skal jeg også diskutere det med jer"! Karl ser på Majken. Hun vender sig helt om og ser direkte på Karl: "Jeg har hørt at I har diskuteret hvor meget Tove skal have at spise. Jeg kan forstå at du giver hende rigeligt med mad, er hun så sulten?".

"Nej, det er jo det jeg siger, hun spiser næsten intet." Majken nikker forstående. "Jeg kan godt forstå hvis du er bekymret for Tove, hun er jo dårlig. Men det er vigtigt at du forstår; en masse mad forlænger ikke hendes liv". Majken fortsætter: "Toves sygdom gør, at hun ikke har meget appetit og meget mad kan endda ofte gøre, at hun får kvalme. På den måde bliver måltidet ikke nogen fornøjelse for hverken Tove eller dig."

Majken rører ganske let på Karls albue: "Jeg kan godt forstå at det er svært for dig, at se Tove så dårlig... og jeg forstår at du gør alt hvad du kan for at hjælpe hende. Men tror du ikke at det vil være en god ide, hvis du overlader spisesituationerne til hjælperne? Karl kikker både opgivende og spørgende på Majken og spørger stille: "Hvad skal jeg så tage mig til?" Majken nikker mod haven: "I har altid haft sådan en pæn have, men jeg syntes at den er blevet lidt forsømt på det sidste. Måske skulle du bruge lidt tid på haven, medens vi hjælper Tove med maden?" Karl ser undersøgende på Majken: "Mener du det? Vil det være bedre?" Majken nikker: "Det vil være meget bedre, tror jeg".

Karl begynder herefter på at ordne have medens hjælperne hjælper Tove med maden. Ordningen gør at Karl kan flytte sit fokus lidt fra Tove, hvilket giver Tove en anden ro og deres forhold bliver langt mere harmonisk den sidste tid Tove lever. ■

Faste hjælpere

Åge har alzheimers. Han er en borger på 69 år, der bor i hus sammen med sin kone. Sygdommen medfører at Åge husker meget dårligt; selv almindelige funktioner som at tage tøj på og gå i bad. Når hjælperne lige har hjulpet ham ud af sengen, kan han finde på at gå i den igen, hvis den ikke straks bliver redt. Han er også ofte lidt aggressiv, fordi han ikke forstår hvad hjælperne vil have ham til.

Som i de fleste andre hjem er der tilknyttet en fast hjælper, men da hun både har fridage i løbet af ugen og ferie som alle andre, kommer der en del andre hjælpere i hjemmet. De dage hvor der er hjælpere som ikke er kendt i hjemmet, er Åge meget urolig og det skaber en del frustrationer hos hans kone. Hertil kommer, at hjælperne også kan have vanskeligt ved at få lov til at hjælpe Åge. De kan ikke få ham ud af sengen og han holder fast i tøj og arme. Det er vanskeligt for alle. I samråd med Åges kone, beslutter hjemmeplejen at der skal være 3 faste hjæl-

pere tilknyttet hjemmet. På den måde kan det undgås, at der kommer hjælpere som ikke kender hjemmet.

De faste hjælpere får undervisning af en ergoterapeut, og kan derfor træne med Åge. Det betyder at han får en langt bedre fysik. Herudover laver de en fast plan for, hvordan Åge skal hjælpes op, i bad og i tøj: Ned i mindste detalje. På den måde er det altid de samme ting, som Åge skal forholde sig til, og han bliver derfor meget mere rolig og glad. Åges kone kan både se og mærke forskel på ham og det gør hende naturligvis mindre bekymret og giver derfor en meget bedre hverdag for hele familien og bedre arbejdsvilkår for personalet. ■

Albert er faldet

Mette kommer til Alberts hus og ringer på som vanligt: Der sker ingen ting. Hun går rundt om huset og kikker ind af de vinduer der er tilgængelige og går tilbage til døren og kikker ind af brevsprækken: intet. Mette kalder: "Albert er du dér?" Ingen svarer. Hun ringer til Albert: Stadig intet svar. Hun beslutter sig for at hjælpe en af naboerne og komme tilbage lidt senere, hvis Albert havde lyst til at sove lidt længere, skulle han have lov til det!

Da Mette kommer tilbage er det stadig ikke muligt for hende at komme i kontakt med Albert og hun bliver derfor nervøs for at der er sket ham noget. Hun ringer til sin kollega Lis, der kommer hurtigt. Ved fælles hjælp får de lirket døren op. De går systematisk gennem huset: "Albert, Albert er du her?" Kalder de. De finder Albert på køkkengulvet. "Hej Albert, hvad er der sket?" spørger Mette. "Jeg faldt, jeg skulle ud og tisse" svarer Albert. "Tisse? Spørger Lis. "Du ligger i køkkenet, har du slået dig? "Jeg har ligget her hele natten" svarer Albert: "Jeg kan ikke komme op". "Jeg ringer lige til assistenten. Jeg tror, at du skal en tur på hospitalet Albert," siger Mette. Hun ringer op og forklarer situationen, assistenten ringer tilbage efter at have talt med egen læge: Albert skal indlægges.

Mette ringer til Alberts søn og fortæller hvad hun ved, medens Lis beroliger Albert. "Jeg vil også sige, at vi blev nød til at være lidt hårdhændede ved døren for at komme ind til Albert. "Har du mulighed for at få ordnet døren og lægge en nøgle til os, så vi kan komme ind når Albert kommer hjem?" Det bliver aftalen. Albert burde nok bo på plejehjem, men det ønsker han ikke, og familie støtter

ham. Samtidig er familien meget støttende overfor personalet; de er klar over at Albert måske kan komme rigtigt galt af sted en dag. Men de mener at han skal have lov til at vælge selv, og så må han og de tage konsekvenserne af deres valg. De ved at hjemmeplejen gør hvad der er muligt inden for rammerne. ■

Opmærksomhed gør godt

Rengøringsteamets funktion hos borgerne er at gøre rent, købe ind eller at vaske tøj for borgerne og omfatter altså ikke personlig pleje, men de er alligevel opmærksomme på borgerne. Ved det sædvanlige besøg hos Egil, ser Hanne og Pia, at han har det meget skidt. De spørger ham derfor, hvor længe han har haft det dårligt og hjælper Egil ind på sengen. "Det er i orden" svarer Egil: "Det går over, det gjorde det i går!". Efter endt rengøring ringer Pia til teamkoordinatoren og beder hende ringe til Egil senere på dagen, for at tjekke om han er ok.

Da Ulla ringer til Egil et par timer senere, bliver han meget rørt over at hjemmeplejen har haft lyst og brugt tid på at høre hvordan han har det. ■

Kraftigt vægttab

Fru Kristensen har tabt sig voldsomt og vejer nu 30 kg. Louise og Lone har flere gange talt med fru Sørensen om at hun skal kontakte sin læge. "Det hjælper ikke noget" svarer fru Sørensen: "Han siger, at der ikke er noget at gøre". Denne tirsdag er fru Sørensen så mat og dårlig, at hun slet ikke kan komme ud af sengen. "Vi kan altså ikke gå fra dig på den måde: sagde Lone. "Jeg vil gerne ringe til din datter". Fru Sørensen giver lov.

"Goddag, det er fra hjemmeplejen" starter Lone. "Vi har gjort rent for din mor i en længere periode, og vi har ikke kunne undgå at se, hvor meget hun har tabt sig på det sidste". Fru Sørensens datter svarer, at det er hun klar over, og at hun har været med sin mor til lægen, men at der ikke kom noget konkret ud af det. "Vi syntes, at din mor er så dårlig i dag, at det er nødvendigt at kontakte lægen", svarer Lone.

"Jeg syntes ikke, at han hører på os. Har I mulighed for at ringe til ham og fortælle om jeres bekymring?" spørger datteren.

Lone indvilger og sammen med Louise ringer de til lægen og giver udtryk for deres observationer. Det kræver en del argumentation og forklaring, før han lytter og fru Sørensen bliver indlagt: men til sidst får lykken det. Fru Sørensens datter bliver umådeligt glad for hjælpen: "Det havde jeg ikke været i stand til" siger hun. "I skal have mange tak for hjælpen". ■

En time med Bodil

Carsten fra rengøringsteamet bliver ringet op af teamvagten, der fortæller, at en af hans faste borgere er faldet. Han kører straks til borgeren. Hun sidder skævt på sin stol i haven. "Hej", siger Carsten, "du sidder da ikke godt sådan, hvad er der sket"? "Jeg skulle på toilettet, men pludselig faldt jeg", svarer Bodil. "Så fik jeg trukket mig herhen ved bordet, sådan jeg kunne ringe til kontoret; numret er i telefonen". Bodil begynder at græde af lettelse: "Hvor er jeg glad for, du er kommet", siger hun og rækker ud efter Carstens hånd. "Av, jeg kan ikke sidde sådan". Bodil tager sig til hoften. "Kan du hjælpe mig ind på toilettet? spørger hun Carsten. "Ja, det kan jeg; men lad os nu lige se hvor godt du kan stå på benene", siger Carsten. "Er det den højre side du har slået"? Bodil nikker og bider tænderne sammen, idet hun prøver at komme op af stolen, med støtte fra Carsten. "Det her ser ikke rigtigt ud Bodil. Vi bliver nød til at ringe efter ambulancen, så du kan blive undersøgt.

"Carsten ser på Bodil. Hun ser beklemmt ud. "Vil du selv ringe, eller skal jeg hjælpe dig"? Han ringer op: "Der går desværre omkring en time før de kommer, Bodil, men jeg skal nok blive hos dig". Bodil ser meget lettet ud. Carsten ringer til kontoret og fortæller om situationen. Teamvagten ringer til Carstens næste borger og fortæller, at han bliver en del forsinket. Der er desværre ikke nok personale til at borgeren kan få hjælp af en anden.

Dagen efter bliver hjemmeplejen ringet op af Bodils familie, der takker mange gange for hjælpen. De fortæller at hjælpen har betydet meget for deres mor. ■

Engle

Sour og Isabel skal gøre rent hos Børge, men han åbner ikke op. De har kaldt, men får ikke svar og Børge plejer ikke at løbe fra deres aftaler. Sour går rundt om huset og kikker ind af vinduet. Hun når til stuen og kan her se Børges ben stikke ud ved skrivebordet. "Børge kan du høre mig?", råber hun ind af det åbne vindue. Børge rører lidt på benene. Sour råber igen: "Børge kan du høre mig". "Hvad, er her nogen?" svarer Børge. "Det er Sour, vi skal gøre rent hos dig i dag, men jeg kan se du er faldet" svarede Sour. "Nu kører Isabel over på kontoret og henter en nøgle, så vi kan komme ind til dig", fortsætter hun. "Jeg bliver her, så kan vi tale lidt sammen".

Femten minutter senere kommer kvinderne ind til Børge. Han er fastklemt mellem radiatoren og skrivebordet og har afføring over det hele: Og så er han iskold.

Isabel og Sour vasker Børge ren, giver ham dyner omkring sig og varme trøjer på. Sour kører til Løvdalen for at hente lidt mad til Børge, der ikke havde fået aftensmad dagen før; han kunne ikke rejse sig. "I er mine engle", smiler Børge medens han langsomt spiser den varme suppe. Personalet har kontaktet familien medens de venter på ambulancen, og der var derfor ikke mere at gøre da Børge bliver hentet. "God bedring, Børge". Han kikkede på dem begge: "I er engle", siger Børge og trykker deres hænder. ■

Mor sover

Maren på 71 år bor sammen med sin søn Per på 50 år i deres hus. Hun er en rar dame, der i 11 år, har passet sin svært hjerneskadede og lamme søn. Hjemmeplejen kommer i huset for at hjælpe lidt men hjælpen bliver hyppigere efter både Per og Maren får influenza og lungebetændelse. I aftenvagten kan Pernille se, at Maren bliver mere og mere syg og hun melder tilbage til teamkoordinatoren at vi i hjemmeplejen bliver nød til at overtage plejen af Per med det samme. Kommunikationen mellem vagterne fungerer fint og lørdag, da aftenvagterne møder ind, er alt i orden. Desværre er Pernille blevet syg og det bliver en vikar, der skal ud i hjemmet hos Maren og Per.

Åse kommer til hjemmet, låser sig ind og råber "Hej". Ingen svarer. Hun hænger overtøjet og går gennem huset, medens hun hele tiden kalder og fortæller hvem hun er. Ingen svarer. Hun når frem til stuen og går ind. Her finder hun Maren livløs på sofaen og Per der sidder i lænestolen ved siden af og ser tv. "Hej, Per" siger Åse. "Hvordan har du det – du ser lidt sløj ud"? Per nikker. "Mor sover", siger han. Åse smiler og går hen til sofaen, hun mærker på Maren: hun er død. "Jeg går lige ud og ringer til en kollega, siger Åse til Per. Han nikker. Åse går ud i køkkenet og ringer til en af sine kollegaer. "Hvad er proceduren ved dødsfald"? spørger hun. Heidi forklarer, og siger så: "jeg kommer om 10 min, vent på mig". På vejen til huset ringer Heidi til teamvagten som har fri; "Hej Lotte, undskyld jeg forstyrrer dig, men Maren er død og jeg har ingen anelse om hvad vi skal gøre med Per". Lotte lytter til problematikken. "Han har gået på en form for daghjem for hjerneskadede for et år tilbage, jeg kan ikke huske om de også har boliger eller aflastningspladser tilknyttet" siger Lotte. "De skal kunne hjælpe ham når han begynder at forstå Maren er død", fortsatte hun. "Hmm, jeg kommer ind, køør du bare hen og hjælp vikaren, så finder jeg ud af hvor Per kan få hjælp" slutter Lotte.

Medarbejderne finder en aflastningsplads til Per; så han hurtigt får kvalificeret hjælp. ■

Tværfagligt samarbejde – uønsket resultat

Tina lukker sig ind hos Ole og finder ham livløs på gulvet. Hun ringer med det samme til 112, beredskabet og social- og sundhedsassistenten i teamet. Herudover ringer Tina til teamvagten, der rydder resten af hendes køreliste sådan at hun kan afslutte pænt og roligt i hjemmet.

Beredskabet dukker lynhurtigt op, hvilket er meget trygt for alle. For at hjælpe den praktiserende læge hurtigt til borgeren, kører en fra beredskabet af sted og henter lægen. Da de kommer tilbage er Falck ankommet.

Oles datter møder op for at besøge sin far, og bliver mødt af ambulancen i indkørslen. Hun skynder sig ind i huset, hvor Tina kommer ud fra stuen. "Hej Annette, din far er faldet i stuen og Falck er ved at hjælpe ham"...Tina går forsigtigt frem mod Annette. De sætter sig på trappen til første sal og Tina fortæller Annette hvad der er sket.

Annette og Tina går ud i køkkenet og laver kaffe. Falck kommer ud i køkkenet og fortæller stille at Ole er død. Anette går ind til Ole og Falck kører tilbage. Tina bliver hos Annette, til flere fra familien møder op. Herefter tager hun tilbage på kontoret, hvor flere kollegaer kommer forbi for at høre om hun er ok. ■

Uden stress

Gitte og Kate kommer fast hos Theis, der gennem en periode har haft tiltagende smerter i maven. Da maven er vokset en del, beslutter den praktiserende læge at Theis skal akut til røntgen næste morgen kl. 7.00. "Hvad skal jeg gøre", spørger Theis kvinderne, "I kommer jo først halv otte for at hjælpe mig". "Ja, det er tidligt du skal af sted", svarer Gitte. Jeg prøver lige at ringe til kontoret, for at høre om nattevagterne kan komme og hjælpe dig" siger Gitte. "Må jeg låne din telefon?".

Teamkoordinatoren taler med nattevagtens koordinator og vender tilbage med en trist melding: Nattevagterne er meget pressede arbejdsmæssigt fra kl. 05.00-07.00 og det vil derfor kun blive et minimums besøg de kan tilbyde.

Theis ser trist ud. Gitte og Kate går ud i køkkenet. "Jeg har tænkt over det Kate. Jeg kan godt få Christian til at aflevere børnene i morgen. Så kan jeg være her kl. 06.00. Kan du komme før i morgen?" slutter hun. - "Har tænkt det samme" svarer Kate. "Det vil helt sikkert være det nemmeste for alle". "Den kørestol er ikke helt så enkelt at lære at kende, og så i en presset situation!" Kate og Gitte går ind til Theis. "Vi kommer kl. 06.00 i morgen Theis, så har vi tid til at nå det vi plejer" siger Kate. Theis lyser op: "Jamen", siger han langsomt, "kan I det?" "Mener I det?" De nikker begge.

"Det er jeg meget glad for, tak skal I have" smiler Theis. ■

Små folder

Alle har specielt problemer med at rede fru Sørensens seng; hun er aldrig tilfreds. Hjemmeplejen hjælper mange forskellige borgere, hvor nogle naturligvis er nemmere at samarbejde med end andre. Fru Sørensen er en af dem der er svære. Medarbejderne får aldrig rosende ord når de hjælper, men i stedet skæld ud over ikke at gøre det godt nok. Lotte har prøvet, Hanne forsøgte, Pia har været ind over og Lone, men lige meget har det hjulpet.

Efter en tid sætter Gitte sig det mål at komme tættere på fru Sørensen, for at få opklaret årsagen til at hun altid er utilfreds over for alle hjælpernes indsats. Hun starter med at fokusere på sengeredningen, idet den aldrig kan blive god nok. Gennem 14 dage kommer hun der næsten dagligt og forsøger at blive klogere.

En morgen møder Gitte igen frisk og positiv hos fru Sørensen: "Godmorgen, har du sovet godt, fru Sørensen"? Fru Sørensen kikker på Gitte og går til side, så hun kan komme ind. "Nej", siger hun.

Gitte går i gang med arbejdet medens Fru Sørensen vasker sig i badeværelset, hun er i gang med at rede sengen da fru Sørensen kommer tilbage til soveværelset. Fru Sørensen inspicerer Gittes arbejde: "Det nytter altså ikke når du ikke glatter lagnet ordentligt" siger fru Sørensen vredt. Gitte kikker op: "Jeg er lige ved at rette det", svarer hun lidt undrende. Fru Sørensen bliver ved: "I har så travlt med at komme af sted, så der slet ikke er tid til arbejdet". Gitte stopper med arbejdet og kikker direkte på fru Sørensen: "Jeg syntes ikke, at du er retfærdig i den kritik fru Sørensen...Jeg har, specielt gennem de sidste 14 dage, forsøgt at finde ind til, hvorfor du er så kritisk overfor mit arbejde. Men du skælder bare ud. Når jeg spørger om det er i orden, siger du bare: ja, ja til sidst. Og jeg kan høre at du ikke mener det. Men du bliver aldrig mere konkret".

Fru Sørensen ser lidt overrasket ud og sætter sig på en stol. Hun kikker væk. "Det er meget svært for mig at skulle have hjælp", siger hun langsomt. Gitte nikker bekræftende. "Det forstår jeg", siger hun. "Men du bliver nødt til at hjælpe os med at hjælpe. Hvad er det for eksempel du mangler, når jeg reder sengen?" Fru Sørensen ser på Gitte. "Det er meget vigtigt at lagnet ligger helt glat og sidder godt fast om madrassen, så det ikke krøller". "Jeg ligger jo mest i sengen og jeg får hurtigt meget ondt i ryggen, hvis der bare er små folder". "Det er rart at du siger det så præcist, fru Sørensen. Nu kan jeg også fortælle det videre til mine kollegaer", siger Gitte. Hun fortsætter med sengeredningen og gør sig ekstra umage med lagnet. ■

Det sidste lys

Nattevagten modtager et nødkald fra Maren. Katja spørger hvad der er galt, men får ikke svar fra Maren og kører derfor ud til hendes hus. Katja finder Maren halvt ude af sengen og meget medtaget. Hun hjælper hende op i seng igen. Der er ingen tvivl om at Maren er døende.

"Vil du være sød at skifte pæren i min lampe?" spørger Maren stille. Katja nikker smilende. "Jeg vil meget gerne ringe efter ambulancen", siger hun. Maren ryster langsomt på hovedet. Katja sætter sig på sengekanten: "Må jeg så ringe efter vagtlægen?" spørger hun. "Jeg kan godt sidde lidt hos dig". Maren ryster igen på hovedet, åbner øjnene og kikker direkte på Katja: "Nej, tak. Jeg vil gerne ligge lidt alene". Maren smiler stille.

Tusinde tanker farer gennem Katjas hoved: "Jeg kan da ikke bare lade hende dø alene, tænk hvis der kan gøres noget! Hun lejrer Maren bedst muligt, skifter pæren i natlampen og sætter sig igen. "Maren", kalder Katja stille. Maren åbner langsomt øjnene, hun smiler træt. "Jeg vil gerne kikke ind til dig senere i nat" hvisker Katja. Maren ryster langsomt på hovedet, hun smiler stadig lidt, "tak for nu", siger hun og lukker øjnene. Katja slipper hendes hånd og går langsomt ud af rummet.

Da hun kører tilbage på kontoret er hun dårligt tilpas ved situationen; det strider imod alt, hvad hun har lært som sygeplejerske. Hun føler sig splittet mellem sin fornemmelse hos Maren: Hun ville tydeligvis være alene – og så den faglige mulighed for at give Maren 1 uge, måske en måned mere i live. Efterhånden som hun kører langsomt gennem natten, bliver hun gladere for sin beslutning. Maren har været afklaret og hendes ønske er at blive i hjemmet.

Næste morgen bliver Maren fundet død i sin seng, af dagvagten, men da Katja har adviseret dem, kommer det ikke som nogen overraskelse. De er forberedt. ■

FACITLISTE I FORHOLD TIL VÆRDIER I KOMMUNEN

Mor sover: Redelighed

Tværfagligt samarbejde...: Redelighed

Uden stress: Mulighed

Tværfaglighed: Helhed

Karen og Oluf: Helhed

For meget mad: Redelighed

3 faste hjælpere: Mulighed

Albert er faldet: Helhed

Opmærksomhed gør godt: Mulighed

Kraftigt vægttab: Redelighed

Bytte-nytte: Mulighed

En time med Bodil: Redelighed

Engle: Helhed

En chance mere: Mulighed

Gå din vej!: Helhed

Det fartige bad: Redelighed

Vi tager da traktoren på arbejdet: Mulighed

Aftastning og rødvin: Helhed

7 km.: Redelighed

Damebesøg: Mulighed

Ferie på Løvdalen: Redelighed

Stambordet: Mulighed

Dittev: Helhed

Det sidste lys: Redelighed

Et glas vand: Mulighed

Regnvejrs: Helhed

Flyverteam: Redelighed

Små folder: Redelighed

Hjem for at dø: Mulighed

Genoprætning fra blodprop: Helhed

Småkager fra hjemmeplejen: Redelighed

Irmas sang: Mulighed

Den lukkede dør: Helhed

Stor tak til alle medarbejderne i Hjemmeplejen

Halsnæs Kommune
Hjemmeplejen
Skovbrynet, Torvegade 10
3300 Frederiksværk
Telefon: 47 78 43 00

Redelighed
Helhed
Mulighed

